

อ ำ นั ส ง ส์

ส ร ร เ ส ร ี ญ พ ร ะ พุ ท ธ เ จ้ า

เทวดาบสได้ประกาศถึงพระคุณอันหาประมาณมิได้
ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า “พระองค์เป็นผู้เลิศที่สุดในโลก
พระพุทธเจ้าทั้งหลายผู้มีพระจักขุ มียศใหญ่ ท่านทั้งหลายได้
พบแล้วในบหมนตร์ของเรามีใช่หรือ เรานมัสการพระพุทธเจ้า
ผู้ประเสริฐสุด มียศใหญ่เหล่านั้น”

อานิสงส์สรเสริญ พระพุทธเจ้า

๔๕๖

ในห้วงแห่งวัฏสงสารอันยาวไกล ทุกชีวิตล้วนมีการแสวงหา บ้างแสวงหาปัจจัยสี่เพื่อใช้ในการดำรงชีวิต บ้างแสวงหา ทรัพย์สมบัติ ชื่อเสียง เกียรติยศ ซึ่งเป็นโลกีย์ทรัพย์ภายนอก แต่จะมีใครสักกี่คนที่รู้ว่า ที่สุดของการแสวงหา นั้น คือ พระรัตนตรัยภายใน ซึ่งเป็นที่พึ่งอันเกษมของทุกชีวิตที่เกิดมา เป็นภาวะที่มนุษย์ทุกคนสามารถเข้าถึงได้ ด้วยการทำให้หยุด ทำใจนิ่ง ณ ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ถ้าทำอย่างถูกต้อง เบาสบาย และต่อเนื่อง เพียงเท่านี้ เราก็จะพบสาระแก่นสารที่แท้จริง ของการเกิดมาเป็นมนุษย์ โดยไม่ต้องแสวงหาอีกต่อไป เพราะ ไม่มีการแสวงหาใดๆ ในโลกที่จะสำคัญยิ่งไปกว่าการแสวงหา พระรัตนตรัย ซึ่งเป็นที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุดของมวลมนุษยชาติ

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ใน ธนสูตร ว่า

“ผู้ใดมีความเชื่อในตถาคต ตั้งมั่นไม่หวั่นไหว มีศีล อังงาม อันพระอริยะสรเสริญชอบใจ มีความเลื่อมใสใน พระสงฆ์ และมีความเห็นตรง บัณฑิตทั้งหลายกล่าวว่าผู้นั้นว่า ไม่เป็นคนขัดสน”

ความศรัทธาเลื่อมใสในพระรัตนตรัย เป็นสิ่งที่เราทุกคน ควรจะทำความเข้าใจให้ถูกต้อง การเข้าใจถูกต้องจะทำให้ชีวิตนี้ ปลอดภัย มีชัยชนะและเข้าถึงความสุขที่แท้จริงได้ ความเลื่อมใส

อานิสงส์สรเสริญ พระพุทธเจ้า

๔๕๓

จะบังเกิดขึ้นในใจ ก็ต่อเมื่อเรามองเห็นพระคุณอันยิ่งใหญ่
ของพระรัตนตรัย ตระหนักและซาบซึ้งว่าพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ทรงเป็นประทีปธรรมของโลก เป็นบรมศาสดาของเรา ที่นำแสง
แห่งธรรมไปจุดประกายส่องสว่างกลางใจของสรรพสัตว์ทั้งหลาย
ทรงขจัดความ มืดมืดและอวิชชาในโลกนี้ ด้วยแสงแห่งพระ-
ลัทธธรรมที่เกิดจากการตรัสรู้อันุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ ตระหนัก
ในคุณของพระธรรมว่าเป็นไฉยธรรมที่น่าสรรเสริญออกจากทุกข์
ขจัดทุกข์สำหรับผู้นำไปประพฤติปฏิบัติสมควรแก่ธรรม และ
ตระหนัก ถึงพระคุณอันยิ่งใหญ่ของพระสงฆ์ ผู้ประพฤติปฏิบัติ
ชอบ เป็นเนื่อนาบุญอันเลิศของโลก ไม่มีเนื่อนาบุญอื่นยิ่งกว่า

ความเลื่อมใสในพระรัตนตรัยภายนอก จะเป็นพลปัจจัย
ส่งผลให้เราเข้าถึงพระรัตนตรัยภายใน คือ พุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ
และสังฆรัตนะ ซึ่งเป็นที่พึ่งที่ระลึกภายในอันแท้จริง เมื่อเรามา
พบหนทางที่จะเข้าถึงพระรัตนตรัยแล้ว ขอให้ตั้งใจปฏิบัติธรรม
โดยทำความเลื่อมใสในพระคุณของท่าน ไม่หวั่นไหวต่อสิ่งที่จะ
มาขวางกั้นการเข้าถึงธรรมของเราได้

*เหมือนเรื่องที่เกิดขึ้นในสมัยอดีต ก่อนที่พระผู้มีพระภาค-
เจ้าพระนามว่า ปทุมุตตระ จะอุบัติขึ้น มีพราหมณ์ท่านหนึ่งเป็น

อานิสงส์สรเสริญพระพุทธเจ้า

๔๕๘

ผู้ชำนาญในพระเวทชื่อว่า **เทวละ** รู้แจ้งในโลกกายศาสตร์และมหาปริสลักษณะ ต่อมาไม่นาน เกิดเบื่อน่ายในการครองเรือน จึงได้ออกบวชเป็นดาบส อาศัยอยู่ในอาศรมที่เทวดาเนรมิตให้ในป่าหิมพานต์ โดยมีดาบสถึง ๘๔,๐๐๐ เป็นบริวาร ประพฤติปฏิบัติธรรมจนได้อภิญญาสมบัติ ท่านระลึกชาติย้อนหลังไปภพชาติในอดีตว่า เคยเกิดเป็นอะไรมาบ้าง ด้วยความคุ้นเคยที่ท่านได้เกิดในสมัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์ก่อนๆ จึงทำให้รู้ว่า ผู้ที่มีความยิ่งใหญ่กว่าท่านคือ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ทรงคุณอันประเสริฐ ท่านปรารถนาจะระลึกถึงพุทธคุณให้ได้ตลอดเวลา จึงได้ก่อพระเจดีย์ทรายที่ค้ำน้ำเพื่อบูชาพระพุทธองค์เมื่อบูชาแล้วก็เกิดความปิติใจเลื่อมใสศรัทธาหนักยิ่งขึ้นไปอีก

เหล่าบริวารเห็นการกระทำนั้นก็เกิดความสงสัย จึงเข้าไปถามดาบสผู้เป็นอาจารย์ว่า “ท่านทำสักการะอันยิ่งใหญ่นี้เพื่อบูชาใคร” เทวดาบสได้ประกาศถึงพระคุณอันหาประมาณมิได้ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า “พระองค์เป็นผู้เลิศที่สุดในโลก พระพุทธเจ้าทั้งหลายผู้มีพระจักขุ มียศใหญ่ ท่านทั้งหลายได้พบแล้วในบพมณฑของเรามีใช่หรือ เรานมัสการพระพุทธเจ้าผู้ประเสริฐสุด มียศใหญ่เหล่านั้น” ลูกศิษย์ได้ถามอีกว่า “พระพุทธเจ้าผู้นำโลกเหล่านั้นเป็นเช่นไร มีคุณอย่างไร มีศีลอย่างไร”

อานิสงส์สรเสริญ พระพุทธเจ้า

๔๕๕

เทวลดาบสได้พรรณนาให้ฟังว่า “พระพุทธเจ้าทั้งหลาย มีพระมหาปฐิสลักษณะ ๓๒ ประการ มีพระทนต์ครบ ๔๐ ทักษ มีดวงพระเนตรเหมือนตาโค และเหมือนผลมะกล่ำ อหนึ่ง พระพุทธเจ้าเหล่านั้น เมื่อเสด็จดำเนินไป ก็ย่อมทอดพระเนตรดู เพียงชั่วแฉก พระชานุของพระองค์ไม่ลั่น ใครๆ ไม่ได้ยินเสียง ที่ต่อ เมื่อเสด็จดำเนินไป ย่อมไม่รีบร้อน ทรงก้าวพระบาทเบื้อง ขวาก่อน นี่เป็นธรรมดาของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย และ พระพุทธเจ้าเป็นผู้ไม่หวาดกลัว เปรียบเหมือนไกรสรมฤคราช

พระพุทธเจ้าเหล่านั้น ไม่ทรงยกพระองค์และไม่ทรงข่มขี ลัตว์ทั้งหลาย ทรงหลุดพ้นจากการถือตัวและดูหมิ่น ทรงเป็นผู้ มีพระองค์เสมอในสัตว์ทั้งปวง การที่พระพุทธเจ้าเป็นผู้ไม่ทรง ยกพระองค์ นี่เป็นธรรมดาของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย และพระ- ลัมมาลัมพุทธเจ้าทั้งหลายเมื่อเสด็จอุบัติขึ้น พระองค์ทรงแสดง แสงสว่าง ทรงประกาศวิการ ๖ ทั่วพื้นแผ่นดินนี้ทั้งสิ้น ไฟในรอก ย่อมดับลง มหาเมฆยังฝนให้ตก นี่เป็นธรรมดาของพระพุทธเจ้า ทั้งหลาย พระพุทธเจ้าผู้มียศใหญ่เหล่านั้น ไม่มีใครเทียบเท่า เป็นผู้มีพระคุณหาประมาณมิได้”

พวกลูกศิษย์ได้ฟังแล้ว ต่างมีจิตเลื่อมใสในพระพุทธองค์ เป็นอย่างยิ่ง จึงพากันเอาดอกบัวมาบูชาพระสถูปมุงตรงต่อพระ- ลัมมาลัมพุทธเจ้าเป็นประจำ ต่อมา พระโพธิสัตว์พระนามว่า

อานิสงส์สรเสริญ พระพุทธเจ้า

๕๐๐

ปทุมุตตระ จุติจากสวรรค์ชั้นดุสิตก้าวลงสู่ครรภ์ของพระมารดา
พุทธนิมิต ๓๒ ประการก็ปรากฏขึ้น ทัวโลกธาตุสะท้อนเลื่อนลั่น
เหลาดาบสเห็นเหตุอัศจรรย์นั้นก็ได้เข้าไปถามเทวดาบสว่า
“แผ่นดินบันลือลั่นดุจโคอุสละ คำนดุมฤคธาจ จักมีผลเป็น
อย่างไร” เทวดาบสจึงแสดงพระพุทธรูปให้อันเตวาลิกได้เห็น
ท่านบอกว่า “พระลัมมัลมพุทธเจ้าพระองค์ใดที่เราประกาศ ณ
ที่ใกล้พระสถูป ในบัดนี้ พระลัมมัลมพุทธเจ้าผู้เป็นศาสดา
พระองค์นั้น เสด็จลงสู่พระครรภ์พระมารดาแล้ว เพราะฉะนั้น
ขอให้ท่านทั้งหลายจงเจริญพุทธานุสสติมีพระพุทธรูปเป็นอารมณ์
จะได้พ้นจากความทุกข์ในสังสารวัฏอันยาวไกลนี้”

ศิษย์ทุกคนเป็นผู้มีความเคารพชื่นชมถ้อยคำของอาจารย์
ต่างได้ปฏิบัติตามคำแนะนำด้วยจิตที่เลื่อมใส ความเลื่อมใสที่มี
ต่อพระพุทธรูปอย่างไม่คลอนแคลนนั้น ทำให้ทั้งอาจารย์และ
ลูกศิษย์เมื่อละโลกไปแล้ว ได้ไปบังเกิดในพรหมโลก ท่าน
ท่องเที่ยวเสวยสุขในเทวโลก พรหมโลก และมนุษย์ทั้งหลายอยู่
อย่างนี้ยาวนานเป็นกัป ครั้นมาในสมัยพุทธกาลนี้ ท่านได้เกิดใน
ตระกูลคฤหบดีในกรุงสาวัตถี บิดามารดาตั้งชื่อให้ว่า **สิริมา**
ท่านมีน้องชายคนหนึ่งชื่อ สิริวัฑฒ์ ซึ่งเมื่อเติบโตขึ้น ทั้งสองได้
เห็นอานุภาพของพระพุทธรูป ในครั้งที่พระองค์ทรงแสดง
ปาฏิหาริย์ จึงมีกุศลจิตศรัทธาออกบวช

อานิสงส์สรเสริญ พระพุทธรเจ้า

๕๐๑

ในพระเถระ ๒ รูปนั้น พระน้องชายยังไม่ได้บรรลुकุณวิเศษ แต่เป็นผู้ได้ปัจจัย ๔ เป็นปกติ มีคฤหัสถ์และบรรพชิตนำสักการะ มาทำความเคารพบูชามิได้ขาด ส่วนพระสิริมาเถระตั้งแต่บวชแล้ว เป็นผู้มึลางน้อยเพราะมีกรรมมาตัดรอน ท่านตั้งใจปฏิบัติ กัมมัญฐาน มีความเพียรอย่างกลั่นกล้ำ ในที่สุดท่านได้บรรลุ ธรรมเป็นพระอรหันต์ผู้ทรงอภิญญา มีชาติสิ้นแล้ว พรหมจรรย์ อยู่จบแล้ว กิจอื่นที่จะต้องทำยิ่งไปกว่านี้ไม่มีอีกแล้ว ท่านจึงไม่ ตัดใจในลาภสักการะเหล่านั้น ตัดแต่ธรรมรสอันยอดเยี่ยม ซึ่งเป็นความสุขภายในที่หาโลกามิสใดๆ มาเปรียบไม่ได้เลย

พระเถระได้เปล่งอุทานด้วยความปิติในธรรมว่า “เราได้ เสวยสุขในเทวโลกถึง ๑๘ กัป ได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ๕๐๐ ครั้ง และได้เสวยสมบัติในเทวโลกเกิน ๕๐๐ ครั้ง ในกัปที่เหลือ เราได้ท่องเที่ยวไปในสุคติภูมิ โดยไม่รู้จักทุกคติเลย นี่เป็นผลแห่ง การก่อเจติยทรายในเดือนที่ดอกโกมุทบาน ต้นไม้มากมายต่าง ออกดอกบาน ฉันทิ เราเป็นผู้อันพระศาสดาผู้แสวงหาคุณอัน ยิ่งใหญ่ให้บานแล้วในสมัย ฉันทันนั้น ความเพียรของเรา นำมาซึ่ง ธรรมอันเป็นแดนเกษมจากโยคะ เราตัดกิเลสเครื่องผูก ดังช้าง ตัดเชือกแล้ว เป็นผู้ไม่มีอาสวะ ในกัปที่แสนแต่ภัทรกัปนี้ เราได้ สรรเสริญพระพุทธรเจ้าองค์ใด ด้วยการสรรเสริญนั้น เราไม่รู้จัก ทุกคติเลย นี่เป็นผลแห่งการสรรเสริญ เราเผากิเลสทั้งหลายแล้ว

อานิสงส์สรเสริญ พระพุทธเจ้า

๕๐๒

คำสอนของพระพุทธเจ้าเรากระทำสำเร็จแล้ว”

เราจะเห็นว่า พระอรหันต์ท่านอุทานออกมาด้วยความปีติ
ภาคภูมิใจในผลแห่งความดีของท่าน อานิสงส์ในการสรรเสริญ
พระพุทธคุณนั้นไม่ใช่เรื่องพอดิพอร้าย เป็นเรื่องใหญ่ที่มีผลต่อ
ชีวิตจิตใจของเรา ที่จะส่งผลให้ได้บรรลุมรรคผลนิพพานกันเลย
ทีเดียว ดังนั้นให้ทุกคนหมั่นตรึกระลึกถึงพระรัตนตรัยเป็นประจำ
ให้ลมหายใจของเรามีพระรัตนตรัยเป็นอารมณ์ ให้ส่งใจไปถึง
ท่านจนกระทั่งใจหยุดนิ่ง เข้าไปเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับ
พระรัตนตรัยภายใน ให้ได้ทำอย่างนี้ทุกๆ วันจะได้สมปรารถนา
กันทุกคน

